

Arrest

nr. 339 702 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, diende op 2 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 18 maart 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 7 mei 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 13 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Cucuta, departement Norte de Santander, waar u het grootste deel van uw leven gewoond heeft. Van uw vijf tot uw zeven jaar woonde u in Bogota en van uw tien tot uw twaalf woonde u in Bucaramanga.

U ging naar de basisschool maar stopte nadien met school, u werkte als straatverkoopster en ook als huishoudster bij andere mensen.

U heeft zes kinderen. Uw drie oudste kinderen komen uit een eerdere relatie. De ander drie kinderen zijn buitenechtelijke kinderen en hebben niet de namen van hun vader gekregen. U heeft sinds 2018 een relatie met een nieuwe partner.

Uw vader en moeder zijn beiden overleden. U heeft vier zonen en twee dochters, één dochter verblijft in België, de rest bevindt zich nog in Colombia. U heeft drie zussen en vijf broer, vijf van hen hebben dezelfde ouders als u. Ook zij verblijven nog in Colombia.

U bent uit Colombia vertrokken omwille van problemen met uw toenmalige partner. U mocht van uw partner niet werken, hij sloeg u, sloot u op, bedreigde u met een mes en wapen en hij dreigde ermee u en/of uw kinderen te vermoorden. U zei niks om uw kinderen te beschermen, echter sloeg hij u op een bepaald moment zo hard dat u naar het ziekenhuis moest. U deed een aangifte tegen uw partner wegens intra-familiaal geweld. Er was tevens een beschermingsmaatregel opgelegd, zo mocht hij niet meer in uw buurt komen. Deze maatregel hielp echter niet, telkens u de politie belde kwamen ze niet. Uw partner werd één keer gearresteerd maar na vijftien minuten terug vrijgelaten.

De familie van uw ex-partner heeft ook uw kinderen bedreigd en gedreigd om een granaat naar jullie huis te gooien als er iets met uw ex-partner zou gebeuren. Er zouden verschillende incidenten zijn geweest tussen uw zoon en de familie van uw partner.

Op 21 november 2022 kwam u een eerste keer naar België, u keerde op 20 februari 2023 terug naar Colombia. Op 24 of 25 november 2024 vertrok u een tweede keer uit Colombia. U reisde via Spanje naar België. U kwam in België toe op 26 november 2024 en diende hier op 2 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw oude en nieuwe (originele) Colombiaanse IDkaarten, uw origineel Colombiaans paspoort en rijbewijs, uw oranje-kaart, kopieën van verschillende documenten met betrekking tot uw aangifte bij de “fiscalia” en de beschermingsmaatregel die u kreeg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u kunnen worden toegekend. U ben er immers niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw voorgehouden vrees ten aanzien van uw ex-partner en zijn familie dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers, zelfs indien uw verklaringen in dit verband oprecht en waarachtig zouden zijn,

zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Zo stelt u persoonlijke problemen te hebben met uw ex-partner en diens familie (CGVS, p.8-13). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van interpersoonlijke en familiale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tussen november 2022 en februari 2023 al eens in België was en toen zelfs geen verzoek om internationale bescherming indiende, wat toch doet twifelen aan de oprechtheid, minstens de ernst, van de thans geopperde vrees voor uw ex-partner. Meer zelfs, u keerde vanuit België op eigen initiatief terug naar Colombia, wat uw vrees helemaal onderuit haalt (CGVS, p.4). Dat u bovendien ook nog bent teruggekeerd naar uw wijk en gewoon thuis zou verbleven hebben, de plaats waar uw ex-partner en diens familie u gemakkelijk konden terugvinden en treffen, is frappant te noemen. Uw eigen gedrag is niet in lijn te brengen met de door u voorgehouden vrees. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de problemen met uw ex-partner reeds enkele gaande waren, zelfs nog vóór u het eerst naar België kwam (CGVS, p.9), wat doet besluiten dat uw eigen gedrag niet in lijn ligt met uw voorgehouden vrees.

Voorts wijst het CGVS er nog op dat u in Colombia weldegelijk bescherming genoot van de plaatselijke autoriteiten. Zo was u in staat was om een klacht in te dienen, werden uw verwondingen vastgesteld door een wetsdokter en zou er een beschermingsmaatregel zijn opgelegd (CGVS, p.7). Dat de politie niet zou zijn gekomen wanneer u hen belde is louter een blote bewering, bovendien stelt u dat de politie wel één keer zou zijn gekomen en uw partner zou gearresteerd hebben (CGVS, p.10). Er kan aldus bezwaarlijk worden gesteld dat u niet bij uw eigen autoriteiten terecht kon en geen hulp hebt gekregen; wel integendeel.

Ten slotte, de familie van uw partner zou uw kinderen bedreigd hebben en ermee gedreigd hebben een granaat naar jullie huis te gooien indien er iets met uw ex-partner zou gebeuren (CGVS, p.11-12). Bovendien stelt u vooral te vrezen voor het leven van uw kinderen en niet zozeer uw eigen leven (CGVS, p.8). Dit ondermijnt niet alleen uw eigen voorgehouden vrees ten aanzien van Colombia, maar opvallender is dat de meeste van uw kinderen nog in Colombia verblijven, waarvan enkele, zelfs nog in het dorp, ondanks de door u voorgehouden vrees in hun hoofde (CGVS, p.4). Het raakt kant noch wal dat u vreest voor het leven van uw kinderen in Colombia maar dat zij er nog kunnen verblijven zonder problemen te ervaren terwijl u wel het land bent ontvlucht (CGVS, p.8). Dit ondermijnt andermaal de oprechtheid van de door u voorgehouden vrees en problemen en laat ernstig vermoeden dat u omwille van andere redenen dan u thans laat uitschijnen, Colombia heeft verlaten.

Wat betreft de door u neergelegde stukken dient te worden opgemerkt dat deze niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie van het CGVS om te buigen. De door u neergelegde Colombiaanse ID-kaarten, paspoort en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en herkomst; elementen die momenteel door het CGVS niet betwist worden.

Wat betreft de verschillende documenten met betrekking tot uw aangifte bij de "fiscalia" en de beschermingsmaatregel die u kreeg, kunnen bovenstaande appreciatie van uw verzoek niet wijzigen aangezien dit hooguit kan staven dat u bij uw overheden wel degelijk terecht kon mocht u werkelijk op een gegeven moment door uw ex-partner zijn geïntimideerd. Daarenboven legt u van deze stukken enkel kopieën neer, geen originelen, waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om

meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven genoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat in een eerste middelonderdeel in op haar vermeende nood aan de vluchtelingenstatus en stelt dat zij uit Colombia is gevlucht vanwege bedreigingen en vervolging door haar ex-partner, dat zij tijdens deze relatie met diverse vormen van huiselijk geweld te maken heeft gehad, dat zij ondanks de vele aangiften en klachten nooit adequaat werd beschermd tegen haar ex-partner, die regelmatig terugkwam om haar te bedreigen, en dat het, gelet op haar ervaringen, vaststaat dat zij geen bescherming kan krijgen tegen de vervolging en/of de bedreigingen waarvan hij slachtoffer is geweest en die zij bij terugkeer vreest. Zij wijst erop dat deze tekortkomingen van het Colombiaanse rechtssysteem uitvoerig gedocumenteerd zijn. In dit verband verwijst verzoekster naar EUAA *“Colombia: Country Focus”* van 14 december 2022. Zij geeft vervolgens een theoretische toelichting aangaande het voordeel van de twijfel en voert aan dat dit haar dient te worden toegekend.

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat zij vreest dat de onstabiele veiligheidssituatie in Colombia haar leven in gevaar brengt. Onder verwijzing naar algemene informatie – met name de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van respectievelijk 13 november 2019, 27 juli 2020, 2 augustus 2021 en 20 november 2023 en een rapport van Human Rights Watch en van USDOS, betoogt verzoekster onder meer

dat er in Colombia sprake is van “ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten”, dat er sinds “vijf decennia” sprake is van een “gewapend conflict” en van “andere vormen van geweld” en dat het aantal veiligheidsincidenten sterk is gestegen in vergelijking met voorgaande jaren. Zij benadrukt dat dit door de commissaris-generaal niet wordt betwist. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat dit gewapend conflict zich beperkt tot bepaalde gebieden, voert verzoekster aan dat de veiligheidssituatie in meerdere regio’s in Colombia erg problematisch is en dat er veel veiligheidsincidenten zijn in de regio van de hoofdstad Bogota. Verzoekster besluit dat Colombia geen veilig land is en dat “burgers getroffen zijn door het geweld tussen de groeperingen en de overheden, en dat het geweld als willekeurig kan dus worden beoordeeld”. Onder verwijzing naar informatie van Amnesty International stelt verzoekster dat er zich in haar land van herkomst ernstige mensenrechtenschendingen voordoen. Als gevolg van deze onveilige situatie zijn afpersing, moorden en ontvoeringen gewoon geworden, wat evenmin door de commissaris-generaal wordt betwist, zo stelt verzoekster. Zij citeert dienaangaande andermaal uit de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020 alsook uit de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015. Verzoekster stelt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zij bij terugkeer naar Colombia geen bescherming kan krijgen tegen haar vervolgers. Hierbij aansluitend verwijst verzoekster naar het arrest Sufi en Elmi van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook naar de UNHCR “Guidelines on International Protection No.12: 2: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions”, waarin gesteld wordt dat voor het beoordelen van de vervolging in de context van een gewapend conflict rekening dient gehouden te worden met de algemene context van de conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging, en dat zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict, cumulatief of onafhankelijk van elkaar, vervolging kunnen uitmaken. Verzoekster wijst er nog op dat de OHCHR er in zijn rapport van 8 mei 2020 op heeft gewezen dat de situatie in Colombia nog steeds zorgwekkend is. Een analyse van de veiligheidssituatie in Colombia leidt volgens verzoekster tot de conclusie dat zij bij terugkeer louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of gewapend conflict. De aard van het geweld betekent immers dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld, en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn effectieve bescherming te bieden aan hun staatsburgers. Zij merkt in dit verband nog op dat er delen van het land zijn waar het onmogelijk is om zich er te vestigen, wegens het voortdurende conflict en de moeilijke economische situatie, die nog verslechterd is met de Covid-crisis. Verzoekster meent dat een grondigere analyse van haar mogelijkheden om zich in Colombia te kunnen vestigen nodig was. Zij besluit dat zij voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat “de grieven van de verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren”, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij meent dat de *protection officer* geen grondig onderzoek heeft gevoerd van de feiten en niet alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen. Zij benadrukt dat de verwerende partij de problemen die zij in Colombia met haar ex-partner heeft ondervonden niet betwist, maar er zich toe beperkt deze te bagatelliseren. Verzoekster volhardt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, minstens dat een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Zij herinnert aan de bepalingen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en benadrukt dat het feit dat zij in het verleden al is bedreigd, een onweerlegbaar vermoeden schept dat zij opnieuw het doelwit van haar vervolgers zal worden. Bovendien, zo stelt zij, is het feit dat de Colombiaanse autoriteiten er niet in slagen burgers te beschermen, de belangrijkste reden waarom verzoekster besloten heeft definitief uit Colombia te vluchten. Zij voegt hieraan toe dat haar leven in gevaar is, waar verzoekster zich ook bevindt in Colombia, gezien de aanwezigheid van gewapende groepen in het land en de talrijke veiligheidsproblemen.

Vervolgens wenst verzoekster de realiteit en actualiteit van haar vrees te bevestigen. Zij meent dat het feit dat zij na een eerste komst naar België is teruggekeerd naar Colombia niet volstaat om de realiteit van haar vrees te betwisten, aangezien de verwerende partij erkent dat de problemen waarmee zij is geconfronteerd reëel en aangetoond zijn. Zij vervolgt dat er sprake is van een materiële vergissing in de bestreden beslissing daar waar gesteld wordt dat verzoekster in november 2022 naar België is gekomen en in februari 2023 is vertrokken. Zij verwijst naar haar paspoort waaruit blijkt dat zij in november 2023 is aangekomen en in februari 2024 is teruggekeerd. Verzoekster benadrukt dat zij slechts enkele maanden in Colombia is gebleven omdat de situatie niet verbeterde en de bedreigingen tegen haar nog steeds aanwezig en ernstig

waren. Zij vreest vermoord te worden door haar ex-partner, die nog regelmatig bij haar thuis langskomt om te kijken of ze is teruggekeerd.

Verzoekster meent dat het belangrijk is te wijzen op bepaalde essentiële beginselen uit de proceduregids van UNHCR. Zij stelt dat haar vrees gebaseerd is op een objectieve context die niet kan worden betwist en dat de veiligheidssituatie in Colombia zeer zorgwekkend en gevaarlijk is voor burgers. Zij betreurt dat het subjectieve element van de vrees niet in aanmerking werd genomen in de bestreden beslissing.

3.3. Verzoekster betoogt dat hoewel de verschillende door haar voorgelegde documenten niet getuigen van de bedreigingen die zij ondervonden heeft, deze toch een aantal elementen aantonen in verband met de context waarin zij werd bedreigd, zodat deze documenten dienen te worden beschouwd als een begin van bewijs van de problemen die zij heeft ondergaan.

3.4. In hoofdorde vraagt verzoekster dat zij erkend wordt als vluchteling, in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.5. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een kopie toe van haar Colombiaans paspoort, afgeleverd op 23 augustus 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe deze artikelen, die bepalen die bepalen welke vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend, geschonden zouden (kunnen) zijn. Het betreffen immers algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatische inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoekster preciseert voorts niet op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, dat voorziet in de definiëring van begrippen, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet duidt op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de bestreden beslissing schendt. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

5.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormelde verdragsbepalingen is dan ook niet aan de orde.

5.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt ter staving daarvan haar vervallen Colombiaanse identiteitskaart, haar identiteitskaart geldig tot 29 augustus 2033, alsook haar Colombiaanse paspoort voor. (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 1). Haar identiteit en nationaliteit worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekster afkomstig is uit de stad Cúcuta, in het departement Norte de Santander, waar zij vanaf de leeftijd van twaalf jaar woonachtig was (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 mei 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 3-4).

5.3.2. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door haar ex-partner R. D. J. (...) met wie zij vanaf 2018 gedurende vijf jaar een relatie heeft gehad (NPO CGVS, p. 8-9). Verzoekster verklaart dat zij tijdens haar relatie het slachtoffer was van herhaald fysiek, seksueel en psychisch geweld, opsluiting en bedreigingen met een mes en een vuurwapen (NPO CGVS, p. 9). Zij verklaart dat zij, nadat zij na een ernstige mishandeling in het ziekenhuis werd opgenomen, in 2022 een klacht indiende bij de Fiscalía wegens intrafamiliaal geweld, waarna een beschermingsmaatregel werd opgelegd die haar partner verbood nog in haar nabijheid te komen. Volgens verzoekster bood deze maatregel geen daadwerkelijke bescherming, aangezien haar partner haar bleef bedreigen en aanvallen, de politie vaak niet zou zijn tussengekomen en haar partner slechts eenmaal gearresteerd werd, doch kort nadien opnieuw werd vrijgelaten (NPO CGVS, p.7 en p. 10-12). Daarnaast voert verzoekster aan dat ook de familie van haar ex-partner haar kinderen bedreigde en dreigde met zware geweldplegingen indien haar ex-partner iets zou overkomen (NPO CGVS, p. 11-12). Ter staving van haar asielse relaas legt verzoekster kopieën van stukken neer die betrekking hebben tot haar aangifte en de door haar gevraagde beschermingsmaatregel neer.

5.3.3. De Raad stipt hierbij vooreerst aan dat verzoeksters verklaringen over het tijdstip waarop het geweld zijn aanvang nam en het verloop van haar relatie met haar ex-partner niet eensluidend zijn. Zo verklaarde verzoekster bij de DVZ dat de problemen met haar partner in 2020 zijn begonnen, dat zij gedurende de periode 2020 tot 2023 verschillende klachten heeft ingediend bij de Fiscalía, en dat zij en haar partner gedurende deze periode niet samenwoonden, doch apart maar in dezelfde stad woonachtig waren (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 28 februari 2025, p. 2, vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij CGVS gaf verzoekster evenwel een andere voorstelling van de feiten. Zo verklaarde zij daar dat haar relatie met haar voormalige partner rond 2018 is begonnen, dat zij ongeveer twee jaar met hem heeft samengewoond, dat zij inwoonde bij zijn familie, en dat deze samenwoning tot 2021 heeft geduurd. Zij verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat de mishandelingen zijn begonnen op het moment dat zij introk bij haar ex-partner en dat de relatie voordien goed was (NPO CGVS, p. 9-10). Uit deze verklaringen volgt dat de samenwoning, en bijgevolg volgens verzoeksters eigen verklaringen ook het begin van de mishandelingen, reeds omstreeks 2019 moet worden gesitueerd, hetgeen niet te rijmen valt met haar eerdere verklaringen bij de DVZ dat de problemen pas in 2020 zijn begonnen en dat zij en haar ex-partner niet samenwoonden toen de mishandelingen plaatsvonden.

De Raad merkt voorts op dat verzoekster bij het CGVS verklaarde dat haar relatie met R. D. J. (...) in 2018 van start ging en vijf jaar heeft geduurd (NPO CGVS, p. 9), wat impliceert dat deze relatie pas in 2023 werd beëindigd, terwijl zij tevens verklaarde dat zij in 2022 een klacht heeft ingediend bij de Fiscalía en dat in dat

kader een beschermingsmaatregel, met name een contactverbod, werd opgelegd aan haar ex-partner (NPO CGVS, p.11). Het bestaan van een dergelijke maatregel, in samenhang met het gegeven dat verzoekster verklaarde dat zij vervolgens in het voorjaar van 2022 getracht heeft om zich in Bogota te vestigen (NPO CGVS, p. 12) vallen bezwaarlijk te rijmen met het voortbestaan van een affectieve relatie tot 2023.

Voorgaande vaststellingen nemen evenwel niet weg dat niet betwist wordt dat verzoekster in het verleden een relatie heeft gehad met R. D. J. (...) en dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld.

5.3.4. In de mate dat de in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de door verzoekster aangehaalde feiten van intrafamiliaal geweld louter interpersoonlijke en familiale aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de in de vluchtelingendefinitie bepaalde gronden voor vervolging, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging, benadrukt de Raad dat de loutere omstandigheid dat verzoekster Colombia verlaten zou hebben omwille van partnergeweld geenszins betekent dat dergelijke feiten niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag zouden kunnen ressorteren. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het Hof van Justitie (hierna: HvJ) in zijn arrest in de zaak C-621/21 oordeelde dat *“naargelang van de omstandigheden in het land van herkomst, zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”* (HvJ, C-621/21, *WS tegen Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, in tegenwoordigheid van: Predstavitelstvo na Varhovnia komisar na Organizatsiyata na obedinenite natsii za bezhantsite v Bulgaria* (Grote Kamer), 16 januari 2024, punt 62). Het Hof wees er daarbij op dat vrouwen als geheel kunnen worden geacht te behoren tot een bepaalde sociale groep *“wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld”*; dat het aan de betrokken lidstaat toekomt om *“na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept „gegronde vrees” heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95”* (HvJ, C-621/21, punt 59) en dat ingeval van een daad van vervolging door een niet-overheidsactor, aan de *nexus*-voorwaarde in de vluchtelingendefinitie is voldaan indien deze daad berust op één van de in artikel 10, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn vermelde vervolgingsgronden of indien het ontbreken van bescherming berust op een van de in laatstgenoemde bepaling genoemde gronden van vervolging, ook al zou de door een niet-overheidsactor gepleegde daad van vervolging niet gebaseerd zijn op die gronden (HvJ, C-621/21, punt 67). Het Hof preciseerde tenslotte dat niet-overheidsactoren op grond van artikel 6, onder c) van de Kwalificatierichtlijn slechts als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt indien wordt aangetoond dat in artikel 7 van deze richtlijn bedoelde actoren van bescherming, waaronder met name de staat, geen bescherming tegen de betreffende handelingen kunnen of willen bieden. Uit hetgeen hierna volgt, blijkt evenwel dat verzoekster in haar individuele omstandigheden geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Uit hetgeen hierna volgt, blijkt evenwel dat verzoekster in haar individuele omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ex-partner.

5.3.5. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Overheidsbescherming moet doeltreffend en niet-tijdelijk van aard zijn, wat moet worden beoordeeld niet alleen in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst, maar ook de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (EUAA, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, januari 2023, p. 131-133). Bescherming door de overheid moet ook in de praktijk toegankelijk zijn voor de verzoeker om internationale bescherming.

5.3.5.1. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat de tekortkomingen van het Colombiaanse rechtssysteem uitvoerig gedocumenteerd zijn. In dit verband verwijst verzoekster naar en citeert zij één enkele passage uit het rapport van EUAA “*Colombia: Country Focus*” van 14 december 2022.

De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde informatie handelt over de werking van het strafrechtelijk systeem in Colombia in de context van het gewapend conflict en de bestrijding van criminaliteit door gewapende groeperingen, en meer in het bijzonder ingaat op tekortkomingen bij de opsporing en vervolging van misdrijven gepleegd door gewapende groeperingen, de beperkte aanwezigheid van de staat en de ordediensten in door conflict getroffen - voornamelijk rurale – gebieden, de hoge mate van straffeloosheid voor gerichte moorden, alsook op de moeilijkheden bij de ontmanteling van criminele organisaties die verantwoordelijk zijn voor aanvallen op mensenrechtenverdedigers. Dat het Colombiaans rechtssysteem tekortschiet in de bestrijding van georganiseerde criminaliteit en gewapend geweld zegt op zich evenwel niets over de beschikbaarheid of effectiviteit van beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld. Voorts merkt de Raad op dat de *in fine* van de aangehaalde passage uitdrukkelijk wordt vermeld dat lokale parketten zich net wel richten op misdrijven zoals diefstal en familiaal geweld.

De Raad minimaliseert geenszins de ernst van partnergeweld tegen vrouwen, maar stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen in Colombia bij voorbaat zinloos of gevaarlijk of niet doeltreffend zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat geen absolute bescherming vereist. Zo kan aangenomen worden dat huiselijk geweld in Colombia problematisch is en dat overheidsbescherming voor vrouwen tegen huiselijk geweld niet perfect is, kan niet blijken dat vrouwen die slachtoffer zijn (geweest) van huiselijk of partnergeweld in alle gevallen geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming (UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, p. 34-35; EUAA “*Colombia Country Focus*” van december 2022, p. 122-124, 127-139). Het komt bijgevolg aan verzoekster toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang had tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vanwege de Colombiaanse overheid tegen het geweld en de bedreigingen van haar ex-partner, dan wel dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming konden of wilden bieden tegen haar ex-partner of dat de geboden beschermingsmaatregelen niet doeltreffend zijn.

5.3.5.2. In zoverre verzoekster aanvoert dat haar ervaringen erop wijzen dat de zij geen bescherming kan krijgen tegen de vervolging en/of de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer is geweest, stelt de Raad vast dat verzoekster uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip en de frequentie van de door haar ondernomen stappen om bescherming te bekomen van de Colombiaanse autoriteiten. Zo verklaarde verzoekster bij de DVZ dat de problemen met haar partner in 2020 zijn begonnen, dat zij in de periode van 2020 tot 2023 ongeveer vier à vijf keer klacht heeft ingediend bij de Fiscalía, waarvan de eerste klacht in 2020 en de laatste klacht in 2023 werd neergelegd (Vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoekster evenwel dat zij in 2022 haar eerste en enige klacht heeft ingediend bij de Fiscalía, dit nadat zij zodanig ernstig werd mishandeld dat zij in het ziekenhuis was beland, en dat zij zich voordien enkel tot de politie had gewend (NPO CGVS, p. 11). Zij verklaarde voorts dat zij nadien, ondanks het opgelegde contactverbod, verder werd lastiggevallen en zelfs fysiek aangevallen door haar ex-partner. Niettemin verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij na 2022 geen nieuwe klacht meer heeft ingediend bij de Fiscalía (NPO CGVS, p. 13). De Raad stelt vast dat deze verklaringen niet met elkaar te verzoenen zijn. Enerzijds verklaarde verzoekster bij de DVZ dat zij tot en met 2023 meerdere klachten bij de Fiscalía heeft ingediend, anderzijds stelde zij bij het CGVS dat zij slechts één klacht bij de Fiscalía in 2022 heeft ingediend en nadien geen verdere klachten meer, ook niet tijdens de periode waarin zij opnieuw in Colombia verbleef en naar eigen zeggen nog werd lastiggevallen en mishandeld. Deze tegenstrijdige verklaringen aangaande de door verzoekster ondernomen stappen om bescherming te bekomen van haar nationale autoriteiten, dewelke een kernaspect van haar asielrelaas betreffen, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekster verklaringen omtrent haar pogingen om bescherming te verkrijgen bij de Colombiaanse autoriteiten.

5.3.5.3. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de door haar ingediende klacht bij de Fiscalía resulteerde in het opleggen van een beschermingsmaatregel. Met name zou aan haar ex-partner een contactverbod zijn opgelegd (NPO CGVS, p. 10-11). Daar waar verzoekster laat gelden dat haar ex-partner haar na het indienen van de klacht en de afgifte van deze beschermingsmaatregel bleef lastig vallen, dat zij de politie meermaals zou gecontacteerd hebben, doch dat deze niet zouden zijn tussengekomen en haar partner slechts eenmalig, doch kortstondig, zouden hebben gearresteerd, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

5.3.5.4. Dient bovendien vastgesteld te worden dat verzoekster gedrag niet getuigt van een gegronde en actuele vrees voor vervolging vanwege haar ex-partner. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: “*Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tussen november 2022 en februari 2023 al eens in België was en toen zelfs geen verzoek om internationale bescherming indiende, wat toch doet twijfelen aan de oprechtheid, minstens de ernst, van de thans geopperde vrees voor uw ex-partner.*”

Meer zelfs, u keerde vanuit België op eigen initiatief terug naar Colombia, wat uw vrees helemaal onderuit haalt (CGVS, p.4). Dat u bovendien ook nog bent teruggekeerd naar uw wijk en gewoon thuis zou verbleven hebben, de plaats waar uw ex-partner en diens familie u gemakkelijk konden terugvinden en treffen, is frappant te noemen. Uw eigen gedrag is niet in lijn te brengen met de door u voorgehouden vrees. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de problemen met uw ex-partner reeds enkele gaande waren, zelfs nog vóór u het eerst naar België kwam (CGVS, p.9), wat doet besluiten dat uw eigen gedrag niet in lijn ligt met uw voorgehouden vrees.(...) Ten slotte, de familie van uw partner zou uw kinderen bedreigd hebben en ermee gedreigd hebben een granaat naar jullie huis te gooien indien er iets met uw ex-partner zou gebeuren (CGVS, p.11-12). Bovendien stelt u vooral te vrezen voor het leven van uw kinderen en niet zozeer uw eigen leven (CGVS, p.8). Dit ondermijnt niet alleen uw eigen voorgehouden vrees ten aanzien van Colombia, maar opvallender is dat de meeste van uw kinderen nog in Colombia verblijven, waarvan enkele, zelfs nog in het dorp, ondanks de door u voorgehouden vrees in hun hoofde (CGVS, p.4). Het raakt kant noch wal dat u vreest voor het leven van uw kinderen in Colombia maar dat zij er nog kunnen verblijven zonder problemen te ervaren terwijl u wel het land bent ontvlucht (CGVS, p.8). Dit ondermijnt andermaal de oprechtheid van de door u voorgehouden vrees en problemen en laat ernstig vermoeden dat u omwille van andere redenen dan u thans laat uitschijnen, Colombia heeft verlaten.”

Voor zover verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat daar waar gesteld wordt dat zij reeds in 2022 in België verbleef, en zich daarbij beroept op de in- en uitreisstempels in haar paspoort (Inventaris verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat verzoeksters verklaringen over haar eerdere verblijven in België niet eensluidend zijn. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij “al eens in 2022” naar België was gekomen (NPO CGVS, p. 3), en hierbij uitdrukkelijk aangaf dat zij toen op 21 november 2022 in België aankwam en op 20 februari 2023 terugkeerde naar Colombia, waarbij zij toelichtte toen geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat zij “niet op de vlucht was” en louter “tot rust wilde komen” (NPO CGVS, p. 4). Vervolgens verklaarde verzoekster dat zij na haar terugkeer naar Colombia gedurende ongeveer acht maanden aldaar verbleef alvorens opnieuw naar België te reizen (NPO CGVS, p. 4), hetgeen impliceert dat zij in november 2023 voor een tweede maal naar België zou zijn gekomen. Tegelijkertijd verklaarde verzoekster evenwel dat zij thans voor de tweede maal naar België is gekomen, meer bepaald in november 2024 (NPO CGVS, p. 13-14). Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar paspoort en aanvoert dat hieruit blijkt dat zij pas in november 2023 voor het eerst naar België zou zijn gekomen, stelt de Raad vast dat het paspoort waarop verzoekster zich beroept werd afgeleverd op 25 augustus 2023, zodat het per definitie geen uitsluitel kan geven over eventuele eerdere reizen of verblijven vóór die datum. Het ontbreken van in- of uitreisstempels uit 2022 in dit paspoort is dan ook niet van aard om verzoeksters incoherente verklaringen over haar eerdere verblijven in België uit te klaren.

Verzoekster betwist hoe dan ook niet dat zij reeds eerder in België heeft verbleven en dat zij, na dit verblijf, vrijwillig is teruggekeerd naar Colombia zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat verzoekster, ondanks de beweerde aanhoudende bedreigingen en mishandelingen vanwege haar ex-partner, vrijwillig terugkeerde naar Colombia, en zelfs opnieuw op hetzelfde adres verbleef, waar zij blijkens haar verklaringen gemakkelijk door haar ex-partner kon worden teruggevonden, ondermijnt naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen met haar ex-partner en relativeert alleszins de ernst ervan. Hierbij aansluitend wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde voornamelijk te vrezen voor het leven van haar kinderen, terwijl, met uitzondering van haar dochter die in België verblijft, haar vijf andere kinderen nog steeds in Cúcuta woonachtig zijn (AD, stuk, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ d.d. 28 februari 2025, p. 9, vraag 17; NPO CGVS 4), en daar blijkens haar verklaringen geen concrete problemen ondervinden met haar ex-partner (NPO CGVS, p. 8). Deze vaststelling, die door verzoekster niet wordt weerlegd of ontkracht, tast bijkomend de geloofwaardigheid en de ernst van de door haar voorgehouden vrees vanwege haar ex-partner aan.

De Raad besluit dat verzoeksters betoog, waarin zij haar eerdere terugkeer naar Colombia tracht te minimaliseren en wijst op een materiële vergissing in de bestreden beslissing, geen afbreuk doet aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, waarin op goede gronden wordt geoordeeld dat verzoeksters gedrag niet getuigt van een gegronde en actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve werking van het beroep om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang had tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vanwege de Colombiaanse overheid tegen de bedreigingen van haar ex-partner noch dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming konden of wilden bieden tegen de bedreigingen vanwege haar ex-partner of dat deze niet doeltreffend waren. Verzoekster toont ook niet aan dat haar problemen met haar ex-partner nog actueel zijn, noch dat zij in geval van terugkeer geen toegang meer zou hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in geval van terugkeer.

5.3.6. De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen hoogstens staven dat verzoekster in de loop van 2022 een klacht heeft ingediend bij de Fiscalía en dat verzoekster een medisch onderzoek onderging, doch zijn niet van aard om de gegrondheid en de actualiteit van verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming aan te tonen.

5.3.7. Gelet op verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over haar land van nationaliteit, dient te worden besloten dat verzoekster er niet in slaagt haar actuele vrees voor haar ex-partner aannemelijk te maken en evenmin heeft aangetoond dat er gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse autoriteiten zou wenden om bescherming te vragen, indien zij dit nodig zou achten.

5.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.4.2.. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille haar problemen met haar ex-partner aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

5.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia, veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022

aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, alsook naar informatie die dateert van voor of in lijn ligt met de bronnen waarop deze analyse is gebaseerd. Zij brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat voormelde analyse van de verwerende partij niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Het betoog van verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan dat de vaststelling dat er in de (groot)steden, waaronder Cúcuta, geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het geweld dat er plaatsvindt in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster toegang had en in geval van terugkeer zal hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tegen de bedreigingen van haar ex-partner, zodat *in casu* kan worden aangenomen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, ken op zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een advocaat en een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS